

SĄD APELACYJNY
W KATOWICACH

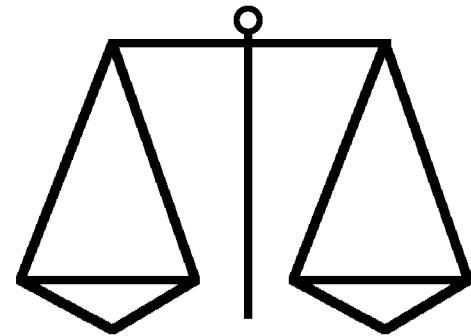

- BIULETYN -

nr 2/91

Katowice 1991

TREŚĆ

I

Orzeczenia w sprawach karnych
str. 1

II

Orzeczenia w sprawach cywilnych
str. 11

III

Orzeczenia w sprawach ze stosunku pracy i ubez.p.społ.
str. 16

Orzeczenia w sprawach karnych

1. Art. 25§3 kk ma zastosowanie gdy wyłączną lub przeważającą przyczyną zniesionej albo ograniczonej poczytalności jest alkohol, zaś upojenie na podłożu patologicznym nie jest równoznaczne ze stanem odurzenia w który wprawił się sprawca w rozumieniu art. 25§3 kk i nie wyłącza przepisów o zniesieniu czy ograniczeniu poczytalności.
/podobnie Sąd Najwyższy w orzeczeniach znajdujących się w OSNKW 2/69 poz. 15, 12/73 poz. 158, 12/80 poz. 88/.

Wyrok SA Katowice z 26 kwietnia 1991r.
sygn. akt - II AKr 25/91

---

2. "Zachowanie oskarżonego" - polegające na tym, że jako dyżurny ruchu posterunku PKP naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu kolejowym, gdyż będąc w stanie nietrzeźwości nie wykazał na urządzeniach pulpitu sterowniczego zajęcia toru, a następnie wydał polecenie starszej nastawniczej przyjęcia na ten sam tor innego pociągu skutkiem czego doszło do najechania pociągu pośpiesznego na towarowy w następstwie czego szereg osób doznało obrażeń ciała - "Stanowi jeden czyn wyczerpujący znamiona określone w dwóch przepisach ustawy karnej tj. art. 136§2 kk i 147§1 kk i dopiero łączne powołanie tych przepisów daje pełny obraz przestępnego zachowania".

Wyrok SA Katowice z 28 czerwca 1991r.
sygn. akt - II AKr 45/91.

---

3. Obowiązkiem Sądu I instancji było dokonanie oceny prawnej przypisanego czynu, a więc naprowadzenie w motywach zaskarżonego wyroku jakie okoliczności natury przedmiotowej i podmiotowej wskazują na to, że oskarżony działał z zamiarem bądź to bezpośrednim bądź ewentualnym pozbawienia życia denatki, a nadto przy uznaniu, że był to zamiar ewentualny wyjaśnienia wymagało dlaczego wyłączono działanie lekkomyślne przy którym sprawca również możliwość popełnienia czynu zabronionego przewiduje lecz bezpodstawnie przypuszcza, że go uniknie.

Wyrok SA Katowice z 26 kwietnia 1991r.
sygn. akt - II AKr 25/91.

---

4. Stwierdzić trzeba, iż istniały podstawy do przyjęcia wobec oskarżonego kwalifikacji prawnej art.210§2 kk ze względu na posłużenie się przez współsprawcę niebezpiecznym narzędziem w postaci ręcznego miotacza gazowego. Przemawiają za tym właściwości przedmiotowe użytego miotacza /tj. występująca zawsze szczególna przydatność do uszkodzenia wzroku/, a jeżeli o uznaniu narzędzia za niebezpieczne miałyby decydować sposób jego użycia to również w sprawie niniejszej posłużono się miotaczem gazowym w sposób nieprawidłowy kierując strumień gazu w twarz i z bliskiej odległości, co zgodnie z niektórymi poglądami doktryny i wyrażonymi w dotychczasowym orzecznictwie Sądu Najwyższego - uzasadniało przyjęcie kwalifikowanej zbrodni rozboju.

Wyrok SA Katowice z 7 czerwca 1991r.
sygn. akt - II AKr 35/91.

---

5. Sąd Apelacyjny zmuszony był zastosować przepis art.389 kpk i wyrok uchylić ze względu na jego oczywistą niesprawiedliwość. Spowodowana jest ona tym, że Sąd Wojewódzki przypisując oskarżonemu popełnienie zbrodni zabójstwa z art. 148§1 kk zamiast wykazać winę umyślną co najmniej w postaci zamiaru ewentualnego ograniczył się do stwierdzenia, że "mimo twierdzeń oskarżonego istniały podstawy do uznania, że oskarżony powinien i mógł przewidzieć spowodowanie skutku śmiertelnego". Słowa te sugerują jakoby Sąd I instancji przyjął zamiast winy umyślnej winę nieumyślną. Powoduje to, iż między częścią dyspozycyjną wyroku a jego uzasadnieniem zachodzi sprzeczność w tak istotnej kwestii jaką jest sprawa winy. Skoro przy nieustalonej jednoznacznie postaci winy orzeczono najsurowszą karę pozbawienia wolności wyrok w tej redakcji musi być uznany za oczywiście niesprawiedliwy a sprawa uchylona do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

Wyrok SA Katowice z 24 maja 1991r.
sygn. akt -IIAKr 32/91

---

6. Czynności postępowania przygotowawczego w niniejszej sprawie zostały przeprowadzone w 1990r. zgodnie z przepisami obowiązującymi do dnia 31 grudnia 1990r. /tj. przeprowadzono dochodzenie/, zaś zgodnie z ustawą z 13 lipca 1990r. o powołaniu sądów apelacyjnych obecnie sprawa należy do właściwości Sądu Wojewódzkiego, a więc zgodnie z art.262 §1 pkt 1 kpk rodzi to konieczność przeprowadzenia śledztwa. Powstaje więc problem zasad obowiązujących przy przechodzeniu w toku trwającego postępowania karnego od starej do nowej regulacji prawnej. Kpk nie zawiera w tym względzie

przepisu ogólnego odpowiadającego przepisowi art.2 kk.
 Gdy zatem akt prawny nie posiada odpowiednich unormowań
 w tym zakresie powstaje luka, którą należy usunąć sto-
 sując per analogiam przepisy wprowadzające kpk z dnia
 19 kwietnia 1969r. tj. art.X /Dz.U. Nr 13 poz. 97
 z późn. zmianami/, który głosi, że czynności procesowe
 dokonane przed wejściem w życie kpk są skuteczne jeżeli
 ich dokonano z zachowaniem przepisów dotychczasowych.

Postanowienie SA Katowice z 19 kwietnia 1991r.
 sygn. akt - II AKz 18/91.

7. Opinia biegłych lekarzy psychiatrów wydana w toku
 postępowania przygotowawczego słusznie uznana została
 przez Sąd Wojewódzki za niepełną i niewystarczającą
 dla określenia rzeczywistego stanu poczytalności
 oskarżonego. Z treści opinii wynika, że została wydana
 wyłącznie w oparciu o badania ambulatoryjne oskarżonego.
 Nie uwzględnia więc ^{ona} wyników badań psychiatrycznych za-
 wartych w trzech poprzednich sprawach oskarżonego ,
 w których stwierdzono warunki ograniczonej poczytalności
 z art. 25§2 kk. W tej sytuacji Sąd Wojewódzki zasadnie
 uznał, że prokurator nie wywiązał się z obowiązku zebrania
 i udostępnienia biegłym lekarzom psychiatrom tych wszy-
 stkich danych, które w sposób rzetelny i kompletny po-
 zwolilyby wyjaśnić stan poczytalności oskarżonego. Wydana
 w takich warunkach opinia psychiatryczna jest niepełno-
 wartościowa i w rzeczywistości oznacza nie wywiązanie się
 z obowiązku jej uzyskania w postępowaniu przygotowawczym
 /art.8 i 261 kpk/.

Postanowienie SA Katowice z 13 czerwca 1991r.
 sygn. akt II AKz 31/91

8. Niewątpliwie łączne rozpoznanie sprawy wszystkich sprawców
 przestępstwa najlepiej zapewni wszechstronne wyjaśnienie
 okoliczności sprawy i prawidłowe osądzenie sprawców.
 Zasada ta nie ma jednak bezwzględного charakteru, gdyż
 wyłączenie do odrębnego postępowania może być koniecznością
 wynikającą z faktu ukrywania się jednego ze sprawców.

Postanowienie SA Katowice z 30 kwietnia 1991r.
 sygn. akt - II AKz 20/91

9. Trafny jest zarzut obrazy prawa materialnego bowiem
 zarówno w literaturze jak i w orzecznictwie Sądu Naj-
 wyższego/począwszy od wytycznych z 1958 roku/ przyjmuje się
 iż wysokość zadośćuczynienia oraz wysokość szkody po-
 wstałej na skutek niesłusznego aresztowania należy
 ustalać w oparciu o odnośne przepisy prawa cywilnego
 nie zaś w oparciu o przepisy prawa karnego.
 Błędne jest więc stanowisko Sądu Wojewódzkiego po-
 legające na ustaleniu wysokości zadośćuczynienia
 w oparciu o zamienniki określone w art. 83§3 kk,
 przy czym nie wskazane dlaczego rekompensata w tej
 kwocie ma być adekwatna do doznanej krzywdy i kon-
 kretnych okoliczności niniejszej sprawy.

Postanowienie SA Katowice z 4 lipca 1991r.
 sygn. akt - II AKo 6/91

10. Błędny jest pogląd jakoby przypisane czyny z art.168§1
 i 167§1 kk popełnione zostały w warunkach art. 60§1 kk.
 Poprzednie skazanie dotyczyło przestępstwa z art.210§1 kk
 i nie ma tu przesłanki podobieństwa do przestępstw z art.
 168§1 i 167 kk.

Występuje odmienność dóbr chronionych prawem i odmienność pobudek czynów. Nie ma miejsca też w zasadzie podobieństwo w zakresie sposobu działania /art. 210 §1 kk wymaga stosowania gwałtu na osobie w rozumieniu co najmniej art. 156§2 kk podczas, gdy nowe popełnione przestępstwa obejmowały jedynie przemoc.

/podobnie SN - OSNKW 9/74 poz. 167/

Wyrok SA Katowice z 22 sierpnia 1991r.
sygn. akt - II AKr 64/91

11. Przepisy art.59a pkt 1 i 2 kk stanowią, że sąd orzeka nawiązki.... w razie skazania m.in. za umyślne przestępstwo, którego skutkiem jest śmierć, uszkodzenie ciała lub rozstrój zdrowia pokrzywdzonego.
- W przypadku oskarżonej A.G. skazanej z art. 210§2 kk... ta przesłanka nie została spełniona, gdyż przestępstwo popełnione przez nią musi być - w myśl zasady quot delinquentes tot delicta - obowiązującej w przypadku współdziałania przestępczego traktowane odrębnie od przestępstwa popełnionego przez współoskarżonego M.P., skazanego z art. 148§1 kk w zw. z art. 210§2 kk, a tylko czyn tegoż obejmuje spowodowanie śmierci denata - jak trafnie przyjął Sąd Wojewódzki, rozdzielając czyny przypisane obojgu współoskarżonym i sustalając zarazem, że spowodowanie śmierci denata nie było objęte porozumieniem w ramach którego współdziałali oskarżeni. Wprawdzie posłużenie się przez oskarżonego M.P. niebezpiecznym narzędziem należało do opisu czynu oskarżonej

A.G. i miało wpływ na kwalifikację prawną tego czynu jako kwalifikowanego rozboju /art.210§2 kk/, jednak ta okoliczność należy do znamion sytuacji działania, a nie stanowi znamienia skutku o którym mówi przepis art. 59a pkt 1 kk.

Wyrok SA Katowice z 21 czerwca 1991r.
sygn. akt - II AKr 38/91.

12. Wykładnia językowa i logiczna przepisu § 21 ust.5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 20.02.1991r. w sprawie opłat za czynności adwokackie w postępowaniu przed organami wymiaru sprawiedliwości /Dz.U.Nr 17 poz. 76/ wskazuje, że do obliczania wysokości wynagrodzenia adwokackiego w sprawach o odszkodowanie za niesłuszne skazanie lub aresztowanie stosuje się nie tylko stawki ale i wszystkie zasady przewidziane w rozdziale 2 -gim. Oznacza to, że w sprawach tych ma zastosowanie także § 20 tegoż rozporządzenia, który stanowi, że za prowadzenie sprawy w imieniu kilku wnioskodawców należy się wynagrodzenie od każdego z nich gdy zastępowanie więcej niż jednej osoby powoduje szczególne zwiększenie nakładu pracy.

Postanowienie SA Katowice z 10 lipca 1991r.
sygn. akt - II AKo 16/91

13. Z treści art.2 ust.2 ustawy z 23.02.1991r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego /Dz.U.Nr 34 poz.149/ wynika, iż miejscowo właściwy do stwierdzenia nieważności jest sąd w którego okręgu

określonymi przepisami obowiązującymi w dniu wejścia w życie ustawy wydane zostało przez organ I instancji orzeczenie będące przedmiotem postępowania o unieważnienie. Jak wynika z powyższego decyduje w kwestii właściwości miejscowej sądu - miejsce wydania orzeczenia w I instancji, przy czym obowiązuje obecna struktura właściwości miejscowej. Skoro zaś wyrok, którego unieważnienia domaga się wnioskodawca został wydany w I instancji w Częstochowie, gdzie obecnie znajduje się i znajdował się w dniu 23.05.1991r. tj. w dniu wejścia w życie w/cyt. ustawy - Sąd Wojewódzki - nie ma znaczenia, że w 1954r. Częstochowa znajdowała się w okręgu właściwości miejscowej Sądu Wojewódzkiego w Katowicach.

Postanowienie SA Katowice z 2.sierpnia 1991r.
sygn. akt - II AKo 21/91.

-
14. Stwierdzić należy, że wniesienie do Rzecznika Praw Obywatelskich z zachowaniem terminu zawitego środka odwoławczego od orzeczenia sądu przez stronę prawidłowo pouczoną o sposobie zaskarżenia orzeczenia, nie uzasadnia stosowania przepisu art. 110 kpk. Z uzasadnienia... Sąd Wojewódzki w Częstochowie na posiedzeniu w dniu 28.06.1991r. w obecności wnioskodawcy B.B. i jego pełnomocnika z urzędu adw.K.F. wydał postanowienie oddalające wniosek B.B. o zasądzenie odszkodowania za oczywiście niesłuszne aresztowanie w okresie od 16 listopada 1963r do 29 października 1964r., wobec zgłoszenia wniosku po terminie przewidzianym w art.489 kpk.

Po ogłoszeniu postanowienia Sąd Wojewódzki pouczył wnioskodawcę o prawie złożenia na to postanowienie zażalenia do Sądu Apelacyjnego w Katowicach w terminie 7 dni. Wnioskodawca w piśmie adresowanym do Rzecznika Praw Obywatelskich z dnia 1 lipca 1991r. prosił o interwencję kwestionując zasadność postanowienia Sądu Wojewódzkiego w Częstochowie z dnia 28 czerwca 1991r.

Biuro Rzecznika Praw Obywatelskich przekazało w dniu 17 lipca 1991r. wspomniane pismo Prezesowi Sądu Wojewódzkiego w Częstochowie z sugestią potraktowania tegoż pisma jako zażalenia wniesionego w terminie lecz omyłkowo skierowanego do niewłaściwego organu.

Prezes Sądu Wojewódzkiego w Częstochowie zarządzeniem z dnia 25 lipca 1991r. przyjął zażalenie wnioskodawcy i akta sprawy przedstawił Sądowi Apelacyjnemu w Katowicach do rozpoznania.

Sąd Apelacyjny nie mógł jednak rozpoznać przedmiotowego zażalenia, bowiem wnioskodawca nie dotrzymał terminu przewidzianego w art. 410 kpk.

Jak wyżej wspomniano wnioskodawca został przez sąd I instancji prawidłowo pouczony o trybie i terminie zaskarżenia postanowienia. O omyłce z jego strony zatem nie może być mowy. Złożył on wprawdzie w terminie 7-dniowym pismo procesowe, które w istocie jest zażaleniem na postanowienie sądu I instancji lecz nie do sądu ale do Rzecznika Praw Obywatelskich.

Pismo to, sądząc po dacie pisma przewodniego Biura Rzecznika Praw Obywatelskich/karta 17 akt/ nadane zostało na adres Prezesa Sądu Wojewódzkiego w Częstochowie w dniu 17 lipca 1991r., a więc po terminie siedmiodniowym od

ogłoszenia postanowienia sądu I instancji. Brzmienie przepisu art. 110 kpk nie pozwala w konkretnym przypadku na uznanie, że wnioskodawca złożył swoje zażalenie z zachowaniem terminu, bowiem wniesienie przed upływem tego terminu omyłkowo zażalenia jedynie do niewłaściwego sądu / a w toku postępowania przygotowawczego do niewłaściwego prokuratora/ uważa się za wniesione z zachowaniem terminu.

Wykładnia rozszerzająca tego przepisu zdaniem Sądu Apelacyjnego nie jest możliwa wobec jego jednoznacznej treści, a nadto rodziłaby niebezpieczeństwo utrwalenia praktyki wnoszenia przez strony środków odwoławczych do różnych organów państwowych i politycznych zamiast do właściwych sądów.

W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny uznając za bezpodstawne zarządzenie Prezesa Sądu Wojewódzkiego w Częstochowie z dnia 25 lipca 1991r. o przyjęciu zażalenia wnioskodawcy, zażalenie to jako wniesione po terminie zawitym, na zasadzie art. 379 kpk pozostawił bez rozpoznania.

Postanowienie SA Katowice z 11 września 1991r.
sygn. akt II AKa 23/91

II

Orzecznictwo w sprawach cywilnych

1. Szkoła wyższa dochodząca roszczeń wynikających z prowadzonej przez nią działalności gospodarczej w oparciu o art. 4 ust. 2 pkt 14 ustawy o szkolnictwie wyższym z dnia 4 maja 1982r. /tj. Dz. U. Nr 42 z 1985r., poz. 20, obecnie art. 23 ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 12 września 1990r. o szkolnictwie wyższym - Dz. U. Nr 65, poz. 385/ nie korzysta z ustawowego zwolnienia od kosztów sądowych.

Postanowienie SA Katowice z 20 marca 1991r.
sygn. akt - I ACz 43/91

---

2. Wyrażona w art. 102 kpc zasada, że w wypadkach szczególnie uzasadnionych Sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami odnosi się również do spraw, w których osoba zainteresowana żąda ustalenia w trybie art. 189 kpc, że pozostawiła majątek nieruchomy na terenach nie wchodzących w skład obecnego obszaru Państwa.

Postanowienie SA Katowice z 22 marca 1991r.
sygn. akt - I ACz 40/91

---

3. Ocena możliwości wyodrębnienia części majątku spółdzielni typu konsumenckiego winna opierać się na kryteriach związanych ze specyfiką prowadzonej działalności lub przestrzeni na której ma się odbywać ta działalność, Wyodrębnienie się placówek gospodarczych ze spółdzielni

tego typu nie może się odbywać, bez uwzględnienia celu i przedmiotu jej działalności określonej w prawie spółdzielczym i statucie. Z tego punktu widzenia jedynie sensownym, a więc biorącym pod uwagę interesy członków spółdzielni spożywców jest wyodrębnienie przez przyjęcie kryterium przestrzennego. Tylko takie kryterium daje bowiem możliwość maksymalnego zaspokojenia potrzeb członków konsumentów, gdyż na terenie tak wyodrębnionej jednostki organizacyjnej koncentrują się ich interesy i potrzeby życiowe /art. 9 ustawy z dnia 20 stycznia 1991r. o zmianach w organizacji i działalności spółdzielczości - Dz.U.Nr 6, poz. 36/.

Wyrok SA Katowice z 24 kwietnia 1991r.
sygn. akt - I ACr 100/91

1.
4. Ustalenie ceny w umowie sprzedaży z naruszeniem prawa lub zasad współżycia społecznego, nie uzasadnia żądania zmiany tak ustalonej ceny, lecz skutkować musi uznanie całej umowy za nieważną /art. 535 kc w zw. z art. 58 ko /.

2.
Dla ważności umowy sprzedaży nie jest wymagane, aby cena ustalona w umowie odpowiadała ściśle obiektywnej wartości przedmiotu sprzedaży. Może być niższa lub wyższa, byle stanowiła w rozumieniu kontrahentów ekwiwalent zbywanej rzeczy.

Wyrok SA Katowice z 7 maja 1991r.
sygn. akt - I ACr 127/91

---

5. Przepis § 5 zarządzenia Ministra Komunikacji z dnia 30 lipca 1985r. w sprawie przewozu przesyłek przy korzystaniu z bocznic kolejowych /Dz.T. i Z.K. Nr 10, poz. 73/ nakłada obowiązki nie tylko na posiadacza bocznic w zakresie wyposażenia bocznic w odpowiedni front ładunkowy, lecz zobowiązuje również kolej do bieżącego, rytmicznego podstawiania na bocznicę nadchodzących wagonów.

Wyrok SA Katowice z 17 maja 1991r.
sygn. akt - I ACr 65/90

---

6. Od pozwu o wydanie orzeczenia zastępującego uchwałę organu spółdzielni pobiera się wpis stały /§12 pkt.3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 26 października 1989r. w sprawie określenia wysokości wpisów w sprawach cywilnych - Dz.U.Nr 60, poz. 359/.

Wyrok SA Katowice z 24 maja 1991r.
sygn. akt - I ACr 137/91

---

7. Jeżeli przewodniczący nie wezwał powoda do usunięcia braków formalnych pozwu w którym nie oznaczono wartości przedmiotu sporu i ustalili w sprawie wpis tymczasowy, to nie może po doręczeniu odpisu pozwu pozwanemu wezwać powoda do uiszczenia wpisu stosunkowego w trybie ust. 2 art. 20 ustawy z 13 czerwca 1967 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych /Dz.U. Nr 24, poz. 110 z późn. zm./.

Postanowienie SA Katowice z 28 czerwca 1991r.
sygn. akt - I ACz 190/91

---

8. 1. Spełnienie świadczenia głównego nie niweczy bytu roszczenia o odsetki, a jedynie rodzi ten skutek, że przerywa proces narastania należności z tytułu odsetek za opóźnienie./art.481 kc/.

2. W przypadku przedawnienia roszczenia głównego data upływu terminu przedawnienia jest końcowym terminem do którego można żądać należności z tytułu odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego.

Wyrok SA Katowice z 9 lipca 1991r.
sygn akt - I ACr 204/91

9. Inwestor zastępczy działający na rzecz i koszt Skarbu Państwa /Prezydenta Miasta/ odpowiada za zawinioną szkodę wyrządzoną osobie trzeciej na zasadzie art.420 ko w zw. z art.417 §2 kc.

Wyrok SA Katowice z 9 lipca 1991r.
sygn. akt - I ACr 207/91

1.

10. Nieprawidłowe sformułowanie w sentencji wyroku rozstrzygnięcia w przedmiocie odsetek przez zasądzenie odsetek ustawowych bez wskazania ich wysokości jest naruszeniem prawa materialnego /art.481 kc i przepisów wykonawczych oznaczających wysokość odsetek/, co stanowi podstawę rewizyjną, którą sąd rewizyjny bierze pod uwagę z urzędu /art.381 § 1 kpc/.

2.

Zmiana wyroku w tym zakresie nie stanowi rozstrzygnięcia na niekorzyść skarżącego. /art. 382 kpc/.

Wyrok SA Katowice z 20 sierpnia 1991r.
sygn. akt - I ACr 228/91

11. Trudności na rynku pracy wynikające z aktualnej sytuacji gospodarce nie mogą wpływać na zwiększenie obowiązku odszkodowawczego osoby zobowiązanej do naprawienia szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym /art.444 ko/, bowiem nie pozostają w związku przyczynowym ze skutkami wypadku.

Wyrok SA Katowice z 23 stycznia 1991r.
sygn. akt - I ACr 3/91.

III

Orzeczenia w sprawach ze stosunku pracy i ubez. społ.

1. Dodatek pielęgnacyjny otrzymywany przez rencistę

I grupy w ramach świadczeń z ubezpieczenia społecznego jest dochodem, który winien być uwzględniony przy wyliczeniu należnej powodowi renty wyrównawczej od zakładu pracy.

Wyrok SA Katowice z 23 maja 1991r.
sygn. akt - III APr 37/91

2. Były pracownik przedsiębiorstwa państwowego może

w trybie art. 1 ustawy z dnia 24.05.1989r. o przywróceniu praw pracowniczych osobom pozbawionym zatrudnienia za działalność związkową, samorządową, przekonania polityczne i religijne /Dz.U. Nr 32, Nr 64 z 1989r./ dochodzić roszczeń wobec tego przedsiębiorstwa, przekazanego pod zarząd prywatny, w przypadku kiedy zarządca prywatny w drodze umowy zobowiąże się do zaspokajania roszczeń pracowników przedsiębiorstwa państwowego.

Wyrok SA Katowice z dnia 27 maja 1991r.
sygn. akt- III APr 30/91

3. Kara za nieplacenie składek na ubezpieczenie przez osobę prowadzącą działalność gospodarczą zwiększa zobowiązanie tej osoby i przez tak określony rozmiar zobowiązania należy rozumieć zaległość, o której mowa w art. 16 ustawy z dnia 18.12.1976r. o ubezpieczeniu społecznym osób prowadzących działalność gospodarczą oraz ich rodzin /tekst jedn. Dz.U.Nr 46,poz.250 z 1989r./
- Wyrok SA Katowice z 14 sierpnia 1991r.
sygn. akt - III AUr 150/91.

4. Okres nauki w szkole wyższej zalicza się na uprawnienia do górniczej emerytury lub renty inwalidzkiej tylko w przypadku jeżeli poprzedzała go praca górnicza, praca równorzędna z pracą górniczą lub okresy zaliczane do pracy górniczej.

Wyrok SA Katowice z 25 lipca 1991r.
sygn. akt - III AUr 120/91

5. Za pracę górniczą w rozumieniu art. 5 ust.1 pkt 5 ustawy z dnia 1.02.1989r. o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin /Dz.U.Nr 5,poz.32/ w brzmieniu obowiązującym od dnia 1.01.1990r. uważa się zatrudnienie na stanowiskach dozoru ruchu, kierownictwa ruchu kopalń i przedsiębiorstw określonych w punkcie 1-4 ustawy, wymienionych w Zarządzeniu Nr 9 Ministra Przemysłu z dnia 20.02.1991r. wydanego na podstawie delegacji zawartej w tym przepisie, bez konieczności udowadniania przepracowania co najmniej połowy dniówek w miesiącu pod ziemią.

Wyrok SA Katowice z 25 lipca 1991r.
sygn. akt - III AUr 129/91

6. Zakres dopuszczalnego poruszania się pracownika

w przypadku orzeczenia o czasowej niezdolności do pracy zawierającego określenie "chory może chodzić" winien ograniczać się do najbliższych okolic jego miejsca zamieszkania i tylko dla załatwienia podstawowych potrzeb życiowych, bez narażania na konsekwencje z art. 18 ust.1 ustawy z dnia 17.12.1974r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa /Dz.U. Nr 30, poz.143 z 1983r ze zmianami/.

Wyrok SA Katowice z 30 lipca 1991r.
sygn. akt - III AUr 144/91

---

7. Najbliższy członek rodziny pracodawcy, prowadzącego

działalność gospodarczą, nie może być objęty ubezpieczeniem pracowniczym ponieważ podlega ubezpieczeniu określone w ustawie z dnia 18.12.1976r. o ubezpieczeniu społecznym osób prowadzących działalność gospodarczą oraz ich rodzin /tekst jedn. Dz.U.Nr 46, poz. 250 z 1989r./.

Wyrok SA Katowice z 8 sierpnia 1991r.
sygn. akt III AUr 152/91
